

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ, Str. Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ
Abonament: 500 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

CUPRINSUL:

Prof. Dr. G. Stănescu: Hristos se naște.
Prof. Dr. A. Buzdug: Harul Betleemului.
Diacon Sofroniu Bulz: Colindele și Crăciunul.
Pr. V. Susa: Reflexiuni pentru ziua de azi.

Ședințele Sfântului Sinod.
Comemorarea morții lui Spiru Haret la Cluj.
Pr. V. Șeuleanu: Sfințire de clopote în Juriul-de-Câmpie. — Cronică. — Comunicat oficial.

HRISTOS SE NAȘTE

S'au scurs douăzeci de veacuri de când civilizația păgână mergea spre declin. Lumea greco-romană îmbătrânise. Zeii de piatră cu chipuri omenеști, încremeniseră în desfrăul formei spiritului uman. În dosul strălucirii vechi, pândea sărăcia. Tirania materiei tăiașe oamenilor aripile sufletului. Întregul așezământ social era putred. Viața familiară degenerase. Disperarea se încuibase și între puținii cari mai aveau o leacă de pricepere. Spiritul de orientare dispăruse. Lumea pedepsită de mulțimea păcatelor, urcă calvarul nenorocirii.

Când însă răutatea își ajunsese punctul culminant, când omenirea părea coaptă pentru judecată și moarte, și-a arătat Dumnezeu iubirea Sa cea mare în toată splendoarea ei cerească.

Atunci sosind „plinirea vremii“, într-o noapte liniștită, în orașelul Vifleem s'a întâmplat minunea cea mare. Atunci într-o peșteră ce slujea de adăpost turmelor de vite, s'a născut un copilăș blând și gingaș. Nu plângea, ci zâmbea tinerii sale mame, care cu grije îl culcase pe fân și flori de câmp, într-o iesle. O iesle simplă și murdară a fost leagănul copilului minune, Celui-ce venise s'aducă pace lumii. Murdar a fost leagănul improvizat al blândului prunc, precum murdară și neagră era inima lumii pe care venise s'o mântuiască.

Născut în peșteră săracă, lipsit de mă-tăsurile obicinuite, a dat omenirii o pildă, învățându-o să nu alerge după belșug și mulțumire.

Și în acea noapte sfântă, când stelele veghiau ca de obicei și vântul nopții le biciuia fața, o suflare necunoscută a străbătut cuprinsul celor douăsprezece seminții, vestind minunea dela Vifleem.

S'au scurs douăzeci de veacuri de când văzduhul răsuna de glasul îngerilor, glasuri ce cântau: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni: binevoire“, vestind „nașterea copilului de esență divină, dar de neam sărac.“

Și auzind păstorii, cari mâind pe câmp, țineau strață noaptea, cele vestite de celele Domnului, au intrat în peșteră, și înghenunchind, cot la cot, s'au închinat pruncului, care dormea în ieslea din Vifleem. Păstorilor simpli, le-au urmat magii cei învățați, ș'apoi noianul acelora, cărora Hristos le-a dat numele Său.

De atunci creștinătatea serbează an de an, noaptea întrupării speranțelor omenеști.

Lăsând la o parte grijile mărunte ale vieții noastre, sărbătorim an de an noaptea sfântă, Crăciunul, sărbătoarea nașterii lui Hristos, cel mai însemnat moment al întregii istorii universale.

Dela nașterea Mântuitorului, lumea s'a schimbat. Lanțurile sclăviei cu cari era încătușat omul antic, au fost rupte, dându-se curs liber omenirii.

Se juca ultima fază a luptei dintre minciună și adevăr. „Plinirea vremii“, a adus câștig adevărului. În fața lui, minciuna a căzut zdrobită.

Suntem iarăși în pragul serbării nașterii

Aceluia, care a propovăduit multă dreptate și multă iubire între semenii. Și cu această ocazie să ne gândim la cei nevoiași, la cei amăriți, la cei cari zadarnic caută de lucru, să dăm din puținul ce-l avem, ca și acești oproșiți ai sorții să se veselească de această sărbătoare scumpă nouă creștinilor. Să ne unim și să trăim ca frații, făcând ca gâlceava și ura să se topească cum se topește ceara în fața focului. Să sărbătorim ziua nașterii Domnului cu iubire unul față de altul, strigând cu toții:

„Hristos se naște — slăviți-l!“

Prof. Dr. G. Stănescu.

Harul Betleemului.

Privirile noastre se îndreaptă din nou spre Betleem. Și pare că vedem acest hătrân orașel cu căsuțele-i de piatră, pătrate și fără obișnuitele coperișuri țuguiate ca la noi, cu bisericile pline de cântarea îngerească a clopotelor vestitoare, cu turmele de oi și capre behăind lângă păstorii ce veghează, cu ieslele pline de mirosul fânului și al florilor din Iudea...

Acolo:

„Departa într'un staul e 'n fașe acum Iisus,
Și îngerii, o, câte și câte daruri i-au adus!“

(Coșbuc)

Pe sub boltitura stâncilor se furișează îngeri albi fluturând din aripi și o muzică străină, legănată, adormitoare, prinde să se coboare ca o ploaie de flori peste toate vestind păstorilor: „*Iată, bucurie mare aduc vouă!*“

Cu aceste cuvinte au salutat îngerii pe păstorii din Betleem. Și de atunci veacuri de-arândul răsună această promisiune la serbătoreala Crăciunului. Sufletele vesele binecuvântate cu bucurie repetă acest cuvânt, cuvântul îngeresc. Dar ce fel de bucurie a umplut inimile tuturor? Și într'adevăr deplină a fost această bucurie? Într'adevăr s'a împlinit promisiunea îngerească? „*Iată, vestește bucurie mare, care va fi la tot norodul!*“ N'a fost totuși în multe case întuneric? Nu au rămas goale multe mâni de-a copiilor și nu au simțit mulți părinți cu durere îndoită asprimea sărăciei? De bună seamă dureri nespuse de multe vor fi apăsând inimile multora și multe lacrimi de

durere se vor fi vărsând în 'seara de Crăciun, căci:

„Lumea asta-i un râu mare, mult repede și rece,
A cărui unde omul de-a 'notul când le trece,
La mal nici când nu poate sosi unde-a dorit,
De valuri totdeauna mai jos este răpit.“

Cu toatecă promisiunea îngerilor răsună fiecăruia, această bucurie nu-i voie să se întoarcă dela acele uși îndărăptul cărora se sălășluiește sărăcia și durerea. „*Iată, bucurie mare vestește vouă*“ — a răsunat pe buzele îngerilor promisiunea cerească. Dar pentru ce vestirea acestei bucurii? „*Astăzi vi s'a născut vouă Mântuitor*“, este răspunsul. Dar ce fel de bucurie ne dă Crăciunul? Ce ne aduce pruncul din Betleem? Dumnezeu ne încredințează de *dragostea sa și ne învață a ne iubi unul pe altul*. Acest dar dublu este izvorul adevăratei bucurii. Să vedem cum?

Despre dragostea lui Dumnezeu ne face dovadă Mântuitorul nostru. Un predicator vestit istorisește că un creștin adevărat a cercetat o familie de muncitori — cu puțin înainte de Crăciun, — care din cauza multor boale a ajuns într'o mare mizerie. Un copil de opt ani, istovit de boală, zăcea pe patul durerii, iar operația care i-au făcut-o, a rămas fără rezultat. În zilele ultime l-au dus acasă dela spital, ca să-l îngrijească ei. Copilul, între lacrimile mamei sale, spunea că n'are nici o nădejde de vindecare și pe o hârtie scrie dorința lui de Crăciun. O armonică mică și un clopoțel și-a dorit copilul, îndeosebi un clopoțel, ca să poată chema ajutor, când e singur în cameră. Cu lacrimi în ochi a răspuns mama: „Eu și soțul meu ne-am tras dela gură, ca să-i putem împlini dorința.“ La aceste cuvinte prietinel meu și-a adus aminte de cuvintele Mântuitorului: „*Dacă voi răi fiind, totuși faceți daruri copiilor voștri, cu cât mai vârtos va face aceasta Părintele vostru Cel Cereșc.*“

Cu cât mai vârtos, cu cât mai vârtos!

De aceea nu fiți întristați și bucuria voastră să fie deplină, căci „*astăzi s'a născut vouă Mântuitor*“ — și:

„...El e bun și împarte la toți câți îl iubesc
Tu vino, și te închină, zi „Doamne-ți mulțumesc!“

(Coșbuc)

Prof. Dr. A. Buzdug.

Colindele și Crăciunul.

Sufletul poporului român a știut mai bine ca a ori-cărui popor, nu numai să se adapteze împrejurărilor prin cari a trecut, primind cu resemnare inevitabilul și înfruntând cu bărbăție piedecile cari vixau în-sași existența sa, ci datorită sensibilității sale pronunțate și îndeosebi predispoziției sale artistice, și-a îmbrăcat ideile, simțirile și năzuințele de cari era animat în ciasuri de restriște, ca și în cele de bucurie, în forme simple dar nespuse de frumoase și de alése, dând astfel naștere unei literaturi anonime: aparținătoare fieștecăruia în parte și tuturor la un loc: literatura poporană.

Studiul întreprins în jurul acestui produs spiritual, a constatat un complex de manifestări simple ca formă, dar foarte bogate în conținut, în cari își află expresie cu multă gingășie cele mai alése arte, începând cu poezia și sfârșind cu muzica.

Un capitol important al acestui produs spiritual al poporului îl formează *Colindele*.

În ele găsim o notă specială, care le deosebește de celelalte elemente ale folklorului românesc: se grupează în jurul unor sărbători și în deosebi în jurul sărbătorilor Crăciunului și aduc o îmbinare fericită a poeziei cu muzica.

Colindele sunt considerate de către cercetătorii specialiști, ca adevărate comori ale sufletului poporului, deoarece ele pe lângă valoarea poetică și muzicală mai conțin și elemente de caracter istoric și etnografic, cari înlesnesc într-o oare-care măsură reconstituirea istorică a vieții poporului român.

Ca să evidențiem acest conținut al colindelor, este suficient să ne amintim de „Plugușorul“, unde se amintește de „Bădița Traian, care a venit mai an...“ etc., sau de acel faimos refren: „Hai Leroi, Leroi Doamne“, care prin interpretările ce i s'a dat are un conținut surprinzător...

În colinde, ca în întreaga artă populară de altfel, găsim sufletul poporului manifestându-se liber — și îndeosebi în aceste — îmbrățișând cu toată demnitatea și cu multă gingășie de lisus pruncul, care a venit, după cum glăsuște una din aceste multe colinde: „Să măture pământul de gozurile și cerul de nourele...“

Nașterea „Dumnezeu-Oîmului“ într-o iesle a unui staul unde se adăposteau vitele, a impresionat adânc sufletul strămoșilor noștrii, cari aveau și ei să lupte necontentit cu mizeriile și cu neajunsurile vieții de toate zilele... Ei au înțeles mai bine ca popoarele libere, că prin această naștere „Dumnezeu a cercetat pe poporul său“, de aceea de câte-ori revinea sărbătoarea ce le amintea de nașterea „Pruncului minunat“, sufletul lor lipsit de mângăere, se umplea de un fior sfânt și în aceste clipe de mare bucuria, au creat imne de laudă, pe cari apoi le-au cântat și le-au transmis, însoțite de puterea credinței lor, din generație în generație.

Prin aceste colinde, ce le ascultăm și noi cei de astăzi cu multă plăcere, participăm și noi la bucuria strămoșilor noștri și săvârșim un act de adâncă pietate când le cântăm împreună cu părinții și frații noștri, sau când deschidem ușa „micilor ciobănași“ ce vin să ne amintească cum

„Steaua sus răsare,
Vestind o taină mare.“

Deoarece Sărbătorile Crăciunului aduc cu ele vacanța, cu toată libertatea și bucuriile ei, sunt pentru tineri un prilej de a arăta că la școală au deprins să fie mai cumiți și mai buni; iar pentru bătrâni o plăcută aducere aminte a tinereții cu jocurile și cu bucuriile ei. Aceste zile sfinte, sunt zile de adevărată prietenie și înfrățire nu numai în sânul familiilor, unde Moș Crăciun cercetează pe copiii cumiți, aducându-le daruri și tot felul de jucării, ci și în viața obștească cu vizitele între familii și cu obișnuitele urări de fericire.

Dar ceea ce mărește mai mult farmecul acestor frumoase sărbători, sunt grupele de tineri, mai mici sau mai în vârstă, cari se însoțesc, „după obiceiul din bătrâni“ — cum ne spun și ei — pentru a merge cu colindul și a face urările convenite pentru toți.

Înfruntând frigul, cu viscolirea-i de zăpadă, străbat străzile, oprindu-se la ferestrele luminate ale bunilor creștini, cari înțeleg și știu să răspundă colindului ce s'a înfiripat afară: „Asta-i seara, seara mare...“

În noaptea sfântă totul e sub vraja obșteștei bucurii; iar cu revărsatul zorilor melodia liniștită cu valurile-i unduitoare de

misticism, se schimbă în una mai sgomotoasă și plină de veselie, cu: „Bună dimineața la Moș Crăciun.“

Biserica, locașul de rugăciune a dreptcredincioșilor, îmbracă strălucire deosebită ca pentru o adevărată „Sărbătoare împărătească.“ Glasul slujitorului Altarului, rostește rar și pronunțat stihurile de laudă și preamărire pentru Acela „care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a coborât din cer, s'a intrupat dela Duhul Sfânt și din Maria fecioară s'a făcut om.“

Iar corul sau cântăreții repetă adeseori, imnul sărbătorii: „Nașterea Ta Hristoase Dumnezeuul noastră, răsărit-a lumii lumina cunoștinței...“

Diacon **Sofroniu Bulz**,
profesor de religie.

Reflexiuni pentru ziua de azi.

Într'o conferință preotească a tractului Bistrița-Năsăud susținem, încă anul trecut, că preotul, ca slujbaș al Altarului, trebuie să se retragă din viața politică și să-și îndrepte atențiunea spre sufletul păstoriților, să caute a atrage poporul de partea sa și abia după aceea să facă împreună o politică a bisericii. Un amic și conlaturghisitor frate întru Hristos, m'a contrazis atunci prompt, că, ce? sunt de părere să facem un partid clerical, nu vedem în alte țări, cât rău face bisericii un asemenea organism? Chestiunea s'a mai discutat câțva și apoi a rămas în grija vremii, care toate ideile le așează după a lor vrednicie.

Dar iată, că de-atunci s'au mai desbătut în conferințe tractuale și alte probleme arzătoare de-ale tagmei preotești, am luat parte la congrese și consfătuiri mai importante ale preoțimii și pretutindeni am constatat, că ea se căiește de-o mulțime de necazuri; piedeci teribile în propaganda Evangheliei, atacuri dușmănoase de-ale sectarilor, lipsuri materiale și lipsă de concurs din partea organelor statului, ba uneori și din partea autorităților superioare bisericesti.

Ar urmă să formulăm situațiunea de azi a preoțimii astfel: este o tagmă prigonită, care nu găsește nicăiri o înțelegere potrivită a rosturilor ei.

Ci, să nu fie! Preoțiimea cea de azi, ca și cea de altădată, întimpină obstacolele pe

cari i-le așează în cale spiritul rău, duhul „veacului acestuia“, pe cari ea trebuie să-l transforme și încet, câte puțin să introducă între oameni pacea și buna învoire propovăduită de Hristos.

Va să zică, chiar asta e misiunea preotului: să schimbe spiritul vremii și să facă din oamenii răi, cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu.

Acesta-i un adevăr de care fiecare preot trebuie să se lase convins și stăpânit.

Ori noi ce facem? înmulțim rândul nemulțumiților. Pe enoriași îi certăm, că nu vin la biserică și nu ne plătesc dijma obișnuită sau ne micșorează stolele. Asupra statului ne înfuriem pentru că ne aplică diferite curbe de sacrificiu și nu-și îndeplinește datoriile minime pentru serviciile maxime ce i-le facem. Și ne permitem aluziuni la adresa mai marilor bisericii, cari nu stau în ajutorul nostru al celor ce ne zbatem în neagră mizerie.

Și astfel suntem dispuși a găsi în *jurul nostru* tot felul de vinovați și nu prea ne convine să admitem că în noi zace, în mare parte, cauza nemulțumirii noastre.

Nu-ți vine poporul la biserică? dar încercat-ai să mergi tu la el vr'odată, afară de când te chiamă, sau pe nechemate, la Bobotează? Și dacă ți-a venit, datu-i-ai hrana duhului după care infometează, sau te-ai grăbit, ca să-ți poți isprăvi anumite afaceri lumești din ziua aceea?

Nu-ți plătește dijma, sau îți micșorează stola, se poate, dar tu vei fi îngăduitor și mai curând dispus a face o bună educație omului spre acțiuni de recunoștință și dărnicie, decât să-l îndepărtezi de tot de tine și de biserică, făcându-ți-l, eventual, dușman.

Hristos așa ne-a învățat și înaintașii noștri așa au făcut, de aceea poporul a ținut la ei.

Nu-ți stau în ajutor mai marii bisericii? Sau ceea-ce mi-a fost dat chiar de curând s'aud, într'o discuțiune, privind salarizarea clerului, pe un tânăr confrate, învinuind pe conducătorii bisericii de total desinteres și atribuindu-le doar rolul de lectori ai moțiunilor noastre și spioni ai preoților nemulțumiți, — este o credință greșită, făurită din răutate și în necunoștință de cauză.

Pentru că, de fapt mai marii noștri se

trudesc totdeauna spre binele bisericii și a slujbașilor ei, dar truda lor e de multe-ori infructuoasă, din aceeaș cauză, pentru care, nici tu preot de țară, nu poți făptui totdeauna binele pe care l-ai vrea.

Și 'n sfârșit găsești vinovat Statul, că nu-și împlinește datoriile, aplicându-ți felurite curbe de salar, sau amenințându-te cu scoatere totală din buget?

Iată o problemă asupra căreia voi încerca să aduc anumite precisiuni pentru a putea da mai corect răspunsul cuvenit.

Statul îl formează toți cetățenii, prin urmare și noi preoții. El se conduce după legi. Legile le alcătuesc reprezentanții poporului, iar conducătorii firești ai poporului suntem noi, preoții.

Prin urmare, iată, că noi preoții suntem în Stat elemente de ordin capital. Și când învinuim Statul, pentru oare-cari greșeli, învinuim pe oamenii aleși de noi și implicit ne învinuim pe noi înșine. De aceea Statul nici nu este așa de vină pentru soarta noastră, pe cum ne place a susține totdeauna.

De vină suntem noi, că trimitem cu voturile noastre, s'ajungă în fotolii de conducere oameni, cari nu se interesează de popor și nu vreau s'audă de biserică.

Ne supunem orbește rândueților partidelor politice, pentru a alege pe cutare partizan, care a uitat cărarea bisericii din deal și nu mai știe nici rugăciunile, iar despre durerile preoției nici nu vrea să audă. Sau comitem neiertata greșală, tot pentru a bineplăcea partidului, să dăm votul nostru unor streini de credința ortodoxă, cum a făcut preoțimea județului nostru chiar, trimițând, mai acum vr'o doi ani, în Parlament pe doi dintre cei mai perfizi dușmani ai ortodoxiei, pentru ca acolo, în numele nostru, al tuturor, să ne aplice curbe, sau să se ducă la Roma să închee pacte în paguba noastră și a Statului, compromițând suveranitatea națională.

Și dacă vr'unul dintre noi se înalță în văzul unui șef de grupare politică, încât poate ajunge și el reprezentant al națiunii, îl lăsăm de capul lui să se plece cadaveric disciplinii de partid, în loc să-i pretindem să acționeze după dorința noastră, pentru că acesta ar fi rolul lui acolo.

Și câte cazuri ar fi vrednice de relevat, pentru a ilustra cu atât mai bine rolul nefast și păgubitor al politicii de partid, așa cum se face. Dar nu le voi înșiră aici, fiindcă toate pornesc din acelaș isvor: facem politică de partid și, de fapt, asta-i ceea-ce n'ar trebui să facem.

Cum adecă, doar în partide sunt credincioșii noștri și avem datoria de a intra între ei, de a-i informa asupra chestiunilor bisericești și de a le pune la inimă interesul pentru cler.

Cam așa ar glăsui preotul care nu s'ar lăsa bucurat de această înaltă cinste (?) de-a face politică. Și nu vom avea nici noi nimic împotriva-i; între în partid, ducă în inimă dragostea pentru biserică și jalea preoției s'o arate tuturor celor cu putere a o lecu, înfățișeze munca preoției și să reclame, pentru aceasta, drepturile ce i se cuvin, dar nici la o întâmplare să nu intre slugă la cutare politician, ci mai bine abzică de această scurtă strălucire lumească, *poftescă-l apoi în fața poporului să mai ceară voturi și acolo să-l trateze în consecință.*

Iată cum înțeleg să se facă politica bisericii: nu înființând partid clerical, căci nu-i nevoie, Biserica ortodoxă nu vrea să stăpânească, și nici abzicând de-a face politică, dar *înțeleg ca preotul să activeze în mijlocul poporului, a celui de jos și a celui de sus, după principiile și necesitățile creștine ortodoxe și adecă românești.*

Atunci când preoții vor fi slujitori ai Altarului și nu ai politicii de partid, când se vor îngriji de popor, povățuindu-l spre tot lucrul bun și nu de încassarea necondiționată a dijmelor, Statul îi va plăti regulat, iar credincioșii îi vor ascultă și-i vor recompensă.

O fi aceasta o utopie, — se poate!

Ci să ne trudim a o înfăptui, căci totuși, aceasta-i datoria noastră.

Pr. V. Susa.

Lumini de ceară pentru biserici.
Sfânta Episcopie din Roman oferă lumini de ceară curată de albine, cu 150 Lei per kg. franco gara Cluj. Recomandăm preoții noștri să caute a introduce în biserici aceste lumini, pe cari să le comande direct dela numita Sftă Episcopie.

Ședințele Sf. Sinod.

În ziua de Joi, 15 Decembrie a. c., Sftul Sinod s'a întrunit din nou la orele 10 a. m., la Patriarhie, sub președinția Patriarhului Miron Cristea. Înălții prelați s'au ocupat cu rezolvarea de lucrări curente în legătură cu administrația eparhiilor. La propunerea Patriarhului, Sf. Sinod a decis ca, în cazul când se va dovedi neîndoios, că osemintele deshumate la biserica Sf. Gheorghe-Nou din capitală, sunt ale lui Constantin Brâncoveanu, să se officieze un mare serviciu divin pentru odihna sufletului voevodului martir. Sf. Sinod a repartizat pe comisiuni, pentru studii, dezideratele congresului preoțesc ținut la 8 și 9 Dec. a. c. În ceea ce privește chestiunea alegerilor eparhiale, comisiunea canonic-juridică nu și-a depus încă referatul cu concluziile, rămânând ca acest referat să se alcătuiască în cursul lunii Ianuarie, când se va ținea o sesiune extraordinară a Sf. Sinod.

În ședința din 16 Dec. P. Sf. Sa Ep. Grigorie al Aradului a ridicat chestiunea întăririi spiritului evanghelic în rândurile mirenilor. În acest scop a propus organizarea unei asociații la care să ia parte cât mai mulți intelectuali. Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, socotind că chestiunea, privită astfel, ar avea un caracter prea restrâns față de scopul urmărit, a arătat necesitatea unei activități mai ample. Ar fi de dorit deci să se porceadă la reînnoirea spiritului evanghelic prin infiltrarea lui în toate domeniile de activitate socială. Către sfârșitul ședinței, mitropolitul Nicolae a plecat la sanatoriul „Elisabeta“ să ducă dlui O. Goga, aflat acolo în convalescență, binecuvântarea ierarhilor.

Comemorarea morții

lui Spiru Haret la Cluj

Asociația învățătorilor din județul Cluj a comemorat Duminecă 18 I. c. amintirea marelui bărbat de stat și om de școală Spiru Haret, mort în 17 Decembrie 1912, în mod demn și deosebit de impunător.

La orele 9 dimineața s'a oficiat un parastas. Răspunsurile le-au dat înșiși dnii

învățători în frunte cu președintele asociației, dl M. Ogoreanu. A cuvântat preotul I. Cociuban.

Ședința festivă s'a ținut în sala prefecurii. După cuvântul de deschidere însuflețit al președ. M. Ogoreanu, a urmat salutul autorităților.

P. O. D. prot. A. Ludu, cons. eparhial, în numele Bisericii ortodoxe române și a P. Sf. Sale Episcopului Nicolae, subliniază imperioasa necesitate de conlucrare a Școlii cu Biserica și azi, fiind nevoile aceleași ca pe vremea lui Spiru Haret: sărăcia, ignoranța și păcatul și că normalizarea vieții sociale desechilibrate și materializate de azi, atârnă exclusiv de regenerarea sufletelor prin Școală și Evanghelie și prin o pilduitoare și reală activitate extrașcolară, ca cea a învățătorului confesional dinainte de războiul mondial.

În acelaș sens vorbesc în numele bisericii unite Rev. D. Canonic I. Agârbiceanu și în numele Armatei dl Gen. Stratilescu.

Deosebit de instructive și edificatoare au fost cuvântările dlui prof. Gh. Popa, preș. Asociației prof. secundari, a dlui Bănescu, preș. Asociației prof. univ., precum și conferința dlui prof. univ. de pedagogie Dr. V. Ghidionescu, reliefând personalitatea proeminentă și înfăptuirile multe și mărețe ale marelui om de stat și de școală, Spiru Haret, pentru țărâtime, pentru școlile de toate gradele și categoriile și pentru învățători și profesori.

Cântecelile școlare și jocurile naționale din programă, executate frumos de micii copilași ai grădinii de copii Nr. 6 și ai școlilor primare Nr. 4 și 7, precum și corurile și grațioasele dansuri naționale ale elevelor Școlii normale de fete din Cluj, au plăcut foarte mult. Costumele naționale au fascinat publicul.

După masă s'a ținut ședința administrativă a Asociației învățătorilor, iar seara s'a reprezentat opereta „Fetița orfană“ de către elevii școlii primare Nr. 7, sub conducerea vrednicului învăț. dir. Oct. I. Pop.

Sfințire de clopote în Juriul-de-Câmpie.

Cu o accelerare fără pereche progresează acești câțiva credincioși din menționata parohie, cari nu de mult au părăsit confesiunea gr.-catolică și au îmbrățișat cu mult entuziasm credința legii strămoșești. Abea de câteva săptămâni au ridicat o capelă nouă-nouță, contribuind la înfrumusețarea ei cu câteva mii de Lei, tot numai din daruri de bunăvoie și azi vedem ridicată o clopotniță ce predomină întreaga comună și înăluntru ei se adăpostesc clopotele cari cheamă credincioșii la ruga lui Dumnezeu.

Sfințirea clopotelor s'a făcut în Dumineca din 27 Noemvrie a. c., în prezența unui numeros popor adunat cu această ocazie. Actul sfințirii a fost săvârșit din partea parohului local și în urmă au fost predate în grija crâșnicului, ca să fie un adevărat slujitor al lor.

Se remarcă cu deosebită bucurie, că de câte-ori o acțiune are la baza ei sentimentul evlaviei și de care se lasă condusă, de atâtea-ori aceea acțiune aduce rod îmbelșugat. Așa și jertfa aceasta a credincioșilor din Juri, este un fruct binecuvântat al evlaviei și al dragostei față de sf. Biserică a neamului nostru, în care ei și-au pus nouile nădejdi creștinești.

După terminarea serviciului divin s'a deschis o nouă colectă la care au răspuns cu toții cei prezenți, adunându-se o sumă considerabilă, care va servi ca un bun început la mărirea unui fond pentru ridicarea unei Biserici a Răsăritului și care să cheme pe toți fiii câmpiei la adevărata credință strămoșească.

Pr. V. Șeuleanu.

CRONICA

Sărbători fericite și an nou fericit dorim tuturor colaboratorilor și cetitorilor noștri.

Predici în bisericile din Cluj. În biserică Sft. Nicolae, în ziua de Crăciun va predica P. Sf. Sa Episcopul nostru Nicolae Ivan; a doua zi de Crăciun va predica Prot. Dr. Vasile Sava, cons. eparh.; în 1 Ianua-

rie 1933 va predica Protodiacon Dr. Ioan Vască, rectorul Acad. teol.; în Dumineca 8 Ian. va predica Prot. Laurențiu Curea, secr. eparh. — În biserica Pogorirea Duhului Sfânt, în ziua de Crăciun va predica Prot. Dr. Sebastian Stanca, cons. eparh.; a doua zi de Crăciun va predica Prot. D. Antal, rev. eparh.; în 1 Ian. 1933 va predica Prot. Nicolae Vasiiu, protopopul Clujului; în Dumineca din 8 Ian. va predica Pr. Aurel Mușat, paroh.

Redacționale. Numărul viitor al foii noastre va apare cu data de 8 Ianuarie 1933.

Mormântul voivodului Constantin Brâncoveanu, aflător în biserica zidită de el „Sfântul Gheorghe Nou“ din București, la stăruințele unor descendenți a familiei Brâncoveanu, a fost deschis sub supravegherea Comisiei monumentelor istorice. Mormântul a fost descoperit numai prin descifrarea inscripției de pe o mare candelă de argint, care spune că „luminează unde odihnesc oasele fericitului Domn Constantin Basarab Voivod și iaste făcută de Doamna Măriei Sale, Maria (1720)“. Osemintele aflate au fost date spre cercetare unor medici specialiști pentru a se statorî în mod neîndoios dacă într'adevăr sunt ale voivodului Constantin Brâncoveanu, care se știe că a fost decapitat de Turci în 29 August 1714, împreună cu patru fii ai săi.

Retragerea banilor cu chipul Voivodului Mihai. Începând dela 15 Dec. c. se vor retrage de pe piață banii de 20 Lei, cari poartă chipul Marelui Voivod Mihai. Preschimbarea se va face prin administrațiile financiare, perceptorate și Banca Națională. Cel din urmă termen de preschimbare este la 1 Martie 1933. După această dată banii de 20 Lei cu chipul Marelui Voivod Mihai nu vor mai avea putere de plată.

Din al VIII. ajutor din Fondul ajutorului preoțesc, în suma de 51.000 Lei, se vor acoperi cheltuelile înmormântării membrului decedat Alexandru Perhaița din Libotin, prot. Lăpușului, mort la 11 Sept. a. c., iar eventualul rest, în lipsa de descendenți familiari îndreptățiți, va rămânea fondului. — Al IX. ajutor s'a acordat în suma de 51.300 Lei familiei fieiertatului preot paroh Mihail Pascu din Simionești, prot. Bistriței, decedat la 18 Nov. a. c.

Din parohia Iuda, prot. Bistriții, ne vine îmbucurătoarea știre că prin sânguința și devotamentul dlui *Simion Magoș*, stud. la Facultatea de teologie din București, s'au colectat 8500 Lei, din cari s'au cumpărat două policandre de câte șase lumini pentru biserică. Bani au fost colectați dela credincioșii noștri din Iuda, cari de prezent se află în diferite servicii în București unde își câștigă pâinea de toate zilele. Marimonioșii donatori sunt: Moldovan Iacob și soția Maria, Ignat Chisa și soția Maria, Alex. Rusu și soția Todora, Ioan Rusu și soția Maria, Pavel Logigan și soția Ana, Galaftion Visuian și soția Lucreția, Luca Baci și soția Ana și Magoș Timofteiu tinărul câte 420 Lei; Ignat Rusu și soția Ileana 400 Lei; Ioan Buzan și soția Ileana 385 Lei; Simion Hodeanu și soția Ileana și Vasile Mileșan și soția Ileana câte 380 Lei; Tudor Horga și soția Maria, Nicolae Magoș și soția Ana și Ștefan Socaci și soția Ana câte 370 Lei; Ioan Magoș și soția Ruzalea 360 Lei; Mihai Bodor și soția Ileana 320 Lei; Iovan Simion și soția Maria 200 Lei; Vasile Chira și fiul 140 Lei; Ilona Vunca, Lăurian Beldean și soția, Simion Rusu, Simion Budurleanu, Alex. Lupșa, Pavel Rusu (Budurleni) câte 100 Lei; Alex. Mileșan 60 Lei; Mihai Hodean și soția 50 Lei; Mihai Visuian 45 Lei; Zaharie Mileșan și soția, Ioan Gălățan și soția Valeria câte 40 Lei; George Rener și soția, Simion Hodean fiul, Nastasia Lăcătuș câte 30 Lei; Alex. V. Magoș, Simion Buzan câte 25 Lei; Alex. Visnian și soția, Matrona Suci, Maftei Suci, Buzan Maria, Lăcătuș Chirilă câte 20 Lei; Mihai Horga și Lacătuș Viorica câte 10 Lei.

Din fundația „Ninița și Daniel Monastireanu“ pe anul școlar 1932/33 se dau mai multe burse și anume: o bursă de 3000 Lei pentru universitari; trei burse à 1000 Lei pentru elevi dela liceul „A. Murășanu“ din Dej; zece burse à 500 Lei pentru ucenici la diferite meserii. Sunt preferiți descendenții familiei Pavel și Floarea Monastirianu. Cererile timbrate se înaintează Asociației „Astra“ în Sibiu, Str. Șaguna 6, până la 20 Ianuarie 1933. Alte amănunte se dau la biroul Asociațiunii.

Dela școala de contabilitate și educație cooperatistă-agricolă Luduș—Turda. La această școală, în anul acesta școlar 1932/1933 mai sunt 20 de locuri vacante în anul I. Doritorii se pot prezenta imediat cu actele de înscriere și taxa de 209 Lei. a) Certificatul de studii, cel puțin cursul primar; b) Actul de naștere, vârsta de 14 ani împliniți; c) Certificatul de naționalitate; d) Certificatul de bună purtare din partea comunei și a școlii; e) Recomandația unei societăți cooperative de urma școala. Durata cursurilor este 2 ani și 6 luni practică. Taxa pentru întreținere în internatul școlii e de 6500 Lei anual și se va achita în trei rate egale. Absolvenții școlii cu diplomă beneficiază de reducerea stagiului militar la un an (art. 72) și de drepturile acordate de legea corpului contabililor cooperatori. Școala posedă instalații agricole în toate ramurile și în special cea avicolă, prin ajutorul cărora se urmărește pe lângă pregătirea tehnică-contabilă, formarea de cooperatori desăvârșiți și buni îndrumători și organizatori ai gospodăriilor țărănești.

PARTEA OFICIALĂ

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ
Nr. 8471—1932.

Comunicat oficial.

Cu nr. de mai sus s'a trimis oficiilor protopopești blanchetele menite pentru *datele statistice*, cu îndrumarea de a se distribui câte un exemplar oficiilor parohiale. Fiecare preot îl va complecta după anul nou cu toate datele recerute în formular și-l va trimite cel mult până la 1 Febr. 1933, oficiului protopopesesc.

Se atrage atențiunea preoților ca să dea date absolut corecte și precise, ca să se poată alcătui odată o statistică bună și exactă.

Cluj, la 15 Decembrie 1932.

Consiliul eparhial.